

הוא עושה כרצונו, ואין מי שימחה בידו. הנסתרים העליונים רמים וטמירים עומדים עליו ושמחים בו, ממנו פתוחים ומאירים חלונות של אור. חותם נסתר של המלך בידו, עושה כרצונו בצבא השמים ודירי הארץ. בתוך אצילי ידיו ידורו שלש מאות אלף רבוא עולמות. ארכו מסופי העולם ועד סופי העולם. יושב על כסא של שביבים של אש. ממנו נאורים עולמות וממנו נזונים. אחד הוא אחד להיות אחד נקרא, ברוף הוא לעולם ולעולמי עולמים.

מחוקק חקיקה ומכה בציוור, ומוציא ו' שהולכת תמיד. ואוחז רחם, ושוחק האורות לזון העולמים באותם האורות ששוחק. חמשת סממני קטרת הבשמים מתערבים עמם. הוא שוחק ומאיר ולא מתבשם בחוץ. טומן עצמו שלא תבשם ולא יריחו בו ריח. קדם לשמוש בסוד של חמש מאות רזים של המלך. עומד על מקומו, והמלך תמוף עליו. שורים בו כל אותם נאמנים של אמת. חבר אחד יש לו, נותן רשות זה לזה מיום שהיו. לומדים כך חוקק ומכה בחקיקותיו ומוציא ז' אותו הנאמן האחר שאצל חברו. את כל אפנות חברו הוא עושה, עומד אצלו ברצון גדול.

זה על זה עומד, נוסע. נאמנים הם לעשות חסד לבית דוד. אברהם האוהב תמוף על זה. יצחק הקרבן השלם תמוף על זה. יעקב שלמות הכל עומד ותמוף עליהם. יחד הם, ומכסים בעששית שמקבלת שמש. חוקק חקיקות ומכה המאור ומוציא ח', אהוב אחד של הכל, תשוקת הכל.

עביר פרעותה ולית מאן דימחי בידה. סתימין עלאין רמין טמירין קימין עלה וחדאן ביה, כוי נהורא מנה פתיחן ונהרן. חותמא טמירא דמלכא בידה, עביר פרעותה בחיל שמיא ודירי ארעא. גו אצילי ידוי ידורון תלת מאה אלף רבוא עלמין. אורפה מסיפי עלמא ועד סיפי עלמא. יתיב על פורסייא דשביבין דנור. מנה נהרין עלמין מנה אתזנו, חד הוא חד להוי חד אקרי, ברין הוא לעלם ולעלמי עלמין.

גלירי גליפו ובטש בציורא ואפיק ו' דאזלא תדיר ואחיד רחיינ, ושחיק נהורין למיזן עלמין באנון נהורין דשחיק. חמש סימנין דקטרת בוסמין אתערבן בהדיהו. איהו שחיק ונהיר ולא אתבסם לבר. טמיר גרמה דלא יתבסם ולא יריחון ביה ריחא. קדמא לשמושא ברזא דת"ק רזין דמלכא.

קאם על קיומה ומלכא תמיה עלה. ביה שרין כל אנון מהימני קשוט. חד חברא אית ליה יחיב רשו דא לדא מיומא דהו. אולפי הכי גליף ובטש בגלפוי ואפיק ז'. ההוא מהימנא אחרא דלגבי חבריה. כל אומנותה דחברה איהו עביר, קאים לגבה ברעוא סגיי. דא על דא קאים, דא יחיב ודא נטיל. מהימנין אנון למעבד טיבו לבי דוד. אברהם רחיקא תמיה על דא. יצחק קרבנא שלים תמיה על דא. יעקב שלימו דכלא קאים ותמיה עליהו פחדא אנון ואתחפין בעששיתא דמקבל שמשא. גליף גליפין ובטש בוצינא ואפיק ח' דא תמינאה לחשבנא, ואפיק חד רחיקא דכלא תאובתא דכלא.

וזו השמינית לחשבון, ומוציא

צדיק של הכל, הנאמן של הכל, הזוהר הדיוקן של השלם ההוא. הזוהר שמתפשט לארבעה זהרים, הוא נעוץ בארץ וראשו מגיע לקצה השמים. נופו יפה ופריו רב, ובו מזון לכל. תחתיו יושבת בצל אותה החיה שנתחמת לארבעה צדדים של העולם, בענפיו נדורו צפרי השמים, הולך ועף בחמש מאות עולמות ומוציא מאכל מפלם, והוא נוסע וגובה מהם. זה נותן לחם, וזה נותן מים, וזה נותן שמן, וזה נותן מן.

והוא גובה ומכניס לאוצר העניים, והוא טמיר. אין בו דיוקן להסתפל בחוץ. אורו מסוף העולם ועד סוף העולם, כל החיים שורים בו, והוא נותן למי שאין לו חיים כלל. נכנס לאותם חמש מאות עולמות, ונוטל מהם חמשים שנים ולא יותר.

והוא נותן. אחר כך נכנס לאב ולאם, וממה שנותנים לו הוא נותן ומשלים לשבעים. מתגלה ביום, ונתחם לשנים עשר תחומים. שבעים תמרים ושנים עשר מעינות שנובעים בו תלויים הצדיקים שנקראים על שמו. כל מאכל וכל תבואה של העולם הוא לוקט והוא נותן. ברוך זכרו לעולם ולעולמי עולמים.

חוקק בתקף הקפאון של תקיפות אחת ומוציא תשע, והוא עצם תשיעי שעולה ביום ויורד בלילה, טמון בשלש מאות ששים וחמשה דיוקנאות נסתרים. הולך ועולה יורד ועומד, טמונים בין שתי זרועות המלך.

חוקק בטבעת השרביט של החותמת. שליח ששומר בדרך, דן דינים ומיטיב על עיון של ספרים פתוחים. טוב ורע עומד כנגדו. מצדו חיים ומצדו מות.

זבאה דכלא מהימנא דכלא, דיוקנא דההוא שלים. זיהרא דמתפשטא לארבע זהרין, הוא נעוץ בארעא ורישאי מטי לצית שמיא. עפאי שפיר ואנבה סגי, ומזון לכלא ביה. תחותה תטלל ההיא חיותא דאתחמא לארבע סטרין דעלמא. בענפיה ידרון צפרי שמיא. אזל ועף בחמש מאה עלמין ואפיק מיכלא מפלהו, ואיהו נטיל וגבי מניהו דא יהיב לחמא, ודא יהיב מיא, ודא יהיב משחא, ודא יהיב מנא.

ואיהו גבי ואעיל באוצרא דמספני, ואיהו טמיר לית ביה דיוקנא לאסתכלא לבר. נהירו דילה מסיפי דעלמא ועד סיפי דעלמא. כל חיון ביה שרין, ואיהו יהיב למאן דלית ליה חיון כלל. עאל לאנון חמש מאה עלמין, ונטיל מניהו חמשין שנין ולא נתיר.

ואיהו יהיב. לבתר עאל לגבי אבא ואמא, וממה דיהבי ליה יהיב איהו ואשלים לשבעין. אתגלי ביממא אתחם לתריסר תחומין. שבעין תמרים ותריסר מבויעין דנבעין ביה תלין זכאין אקרון על שמה. כל מיכלא וכל עבדא דכל עלמא, איהו לקיט ואיהו יהיב. ברוך דוכרנה לעלם ולעלמי עלמאי.

גליף בתקפא גלידא דתקיפו חד ואפיק ט', ואיהו גרמא תשיעה דסלקא ביממא ונחיתא בליליא. טמירא בתלת מאה ושתין וחמש דיוקנין טמירין. אזלא וסלקא נחתא וקימא טמירין בין תרין דרועי דמלכא.

גליפא בעזקתא דשרביטא דגשפנקא. פרוונקא דנטיר באורחא, דאין דינין ויטיב על עיונא דספרין פתיחן. טב וביש קימא לקבלה. מסטרה חיון, ומסטרה מותא. מסטרה מתקא, ומסטרה מרירו. חד חיויא